

mine Betæneligheder derved. Man kan saaledes henvise til, at man selv i Lande, som ellers have Ord for at holde paa Legemsstraf, er gaaet til at indskrænke den netop paa dette Omraade. Jeg kan f. Eks. anføre den ny engelske Fængselslov af 1898, hvorefter Legemsstraf kun kan anvendes paa Forbrydere, der ere dømte til Straf-arbejde eller „hard labour“ eller for „felony“, vanærende Forbrydelser, og endvidere kun, naar disse Forbrydere i Fængslet gøre sig skyldige i Mytteri, Anstiftelse til Mytteri eller grov Vold mod Fængselsbetjente. Det Vidnesbyrd, der saaledes foreligger fra England, synes unægteligt ikke at tale for, at det skulde være nødvendigt at gaa denne Vej, men, som sagt, jeg vil over for de foreliggende Vidnesbyrd fra sagkyndige kunne gaa med hertil. — Det falder mig langt vanskeligere at acceptere Legemsstraffen under, hvad man kan kalde fri Forhold. Der foreligger ikke, saa vidt jeg har kunnet se, nogen Erfaring i saa Henseende, og jeg kan ikke se rettere end, at, hvorledes man end be- trakter det, er det et Spring ud i Mørket, vi her gøre. Heller ikke har jeg kunnet føle mig tilfredsstillet ved det Argument, der tidt anføres, nemlig at der her ikke er Tale om at indføre Legemsstraf i Lovgivningen, men kun om at overføre den fra et Omraade til et andet. Det forekommer mig ikke at kunne gaa an at argumentere saaledes. Spørgsmaalet er simpelthen, om det er retfærdigt og nødvendigt at anvende Legemsstraffen. Mener man det, kan man med god Samvittighed gøre det; men mener man det ikke, synes det mig ikke at være noget godt Forsvar, at man samtidig med at paalægge nogle Personer Legemsstraf fritager andre, for hvis Vedkom- mende man anser den for at være aabenbart uheldig.

Med Hensyn til de enkelte Bestem- melser i § 2 vil jeg tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger angaaende For- muleringen. Det forekommer mig nemlig, at der foreligger en Del Uklarhed i Be- stemmelserne, som de her ere affattede. § 2 begynder med, at man skal idømme legemlig Revselse „som Tillæg til den i øvrigt forskyldte Straf“, og hermed maa altsaa menes, at denne Tillægsstraf kun kan idømmes i saadanne Tilfælde, hvor al- mindelig Tilregnelighed foreligger. Men det stemmer ikke med 3die Stykke, hvor det hedder: „at Forbrydelsen er foretagen i Beruselse skal ikke udelukke Anvendelsen af Revselsen; naar Gerningsmanden ikke helt har manglet den til Straf for-

nødne Tilregnelighed“. Der bliver her en besynderlig Modsigelse mellem § 1 og § 2; Hovedstraffen skal — det maa jo være Mening — idømmes i Henhold til de i den almindelige Lovgivning gældende Reg- ler, altsaa de Regler, der indeholdes i Straffelovens almindelige Del, og for Be- ruselse maa man søge Reglerne i Straffe- lovens §§ 38 og 39, hvorefter den Be- ruselse, der ganske udelukker Tilregneli- ghed, gør straffri, medens den mindre fuld- stændige efter Omstændighederne kan bevirke Nedsættelse af Straffen. Hoved- straffen skal altsaa idømmes efter denne Regel, men Tillægsstraffen skal idømmes efter den Regel, jeg oplæste, hvorefter det vel maa være Meningen, at Dom- stolene kun kunne være fri for at anvende Revselse, naar der har foreligget fuldstændig Utilregnelighed. Jeg kan ikke se, hvorledes man skal bære sig ad med at forbinde disse to Regler; der maa gan- ske sikkert foretages en Ændring paa dette Punkt. — Der kan ogsaa rejses an- dre Indvendinger med Hensyn til Formu- leringen. Saa vidt jeg har kunnet følge Forhandlingerne i Folketinget, har det været Meningen med § 2, Punkt 1, at man ikke skulde anvende Revselse i saadanne Tilfælde, hvor der f. Eks. foreligger Vold- tægtsforbrydelse. Men jeg kan ikke se rettere end, at Voldtægtsforbrydelse i Vir- keligheden er indbefattet under Punkt 1. Der tales nemlig der om forsætlige Volds- handlinger, der ere begaaede mod sagesløs Person, og som for den angrebne have medført betydelige Smerter eller et længere Sygeleje eller for længere Tid have gjort ham uskikket til Arbejde. Men der fore- ligger ikke i Lovforslaget nogen Udtalelse om, hvorledes man skal forholde sig i sa- danne Tilfælde, hvor den i Forslaget om- talte Voldshandling danner et Led i en anden og grovere Forbrydelse. — Man kan fremdeles spørge om, hvorledes For- holdet bliver, naar den foreliggende Le- gemsfor nærmelse har haft endnu værre Følger end dem, der omtales i § 2, Punkt 1, hvilke jo nærmest ere saadanne, der falde ind under § 200 i den nugældende Straffe- lov, altsaa hvad man kalder tørre Hug. Man kan jo godt tænke sig, at Volden har medført meget værre Følger, f. Eks. be- tydelig Legemsbeskadigelse, Lemlæstelse eller Død, altsaa Tilfælde, der kunne falde ind under Straffelovens §§ 204 og 188. Det forekommer mig ikke, at man af Lov- forslaget, saaledes som det nu lyder, kan finde ud af, hvorledes man skal forholde sig i disse Tilfælde, om man skal anvende